

terwijl ik in het minst niet tegen u heb geschreven, maar op een verschijnsel de aandacht vestigde; dat dit verschijnsel door een derde (den genoemden geneeskundigen medewerker) is gedemonstreerd, bij welke demonstratie door dien derde uw naam is genoemd.

Op eventueel volgende discussie ga ik niet verder in.

Rotterdam, 27 November 1921.

H. E. MOLEMA.

MAG EEN VELDWACHTER GEWICHTEN UIT EEN APOTHEEK IN BESLAG NEMEN?

In dit *Tijdschrift* van 26 October vind ik als bladvulling een kleine bespreking van de bovenstaande vraag. Het geval betreft een apotheek-houdend geneeskundige en als zoodanig overkwam mij op een vorige standplaats hetzelfde geval. De kantonrechter deed in deze uitspraak en het is misschien voor de lezers van belang te weten, hoe.

Ook bij mij kwam op een achtermiddag de veldwachter binnenstappen en begon zonder meer, tot verontwaardiging van het dienstmeisje, zoo maar in de boel te snuffelen, en de gewichten in te pakken. Zij waarschuwde mij fluks; ik was toevallig thuis. Ik vroeg hem naar de reden van zijn bezoek, die mij werd uitgelegd. Ik zeide hem maar dadelijk in te rukken en de nog niet ingepakte milligramgewichten te laten staan. Hij maakte van deze onwilligheid proces-verbaal op en trok af met mijn kostelijke koperen gewichten, met achterlating van de milligramgewichten.

Zij waren inderdaad niet geijkt. Dit geschiedde elk jaar en zou ook toen zijn geschied, door ze als voorheen omstreeks dien tijd op te zenden.

Ik ging na dagvaarding zelf naar het kantongerecht, omdat ik de zaak na onderzoek toch te gek vond. Ik zou op een afgelegen dorp doodkalm zonder gewichten gelaten zijn, omdat de veldwachter dat zoo goed vond, terwijl ik aanbod ze wél te willen afstaan, als ik na een paar dagen de nieuwe zou hebben ontvangen. Dit kon niet worden toegelaten, waarom ik het belangrijkste deel, de milligramgewichten, weigerde mede te geven.

Ik maakte den ambtenaar van het O. M. erop opmerkzaam, dat het proces-verbaal onwettig was, daar slechts de burgemeester, onder bijstand van den ijker, het recht heeft in het niet als „winkel” of „apothek” aangemerkte huis van den arts binnen te gaan, die niet is „apotheker” maar geneesheer, bevoegd tot het verstrekken van geneesmiddelen aan zijn patiënten, welke middelen hij „schouwbaar” heeft voorhanden te hebben.

Mijn opmerking werd natuurlijk niet zeer heusch ontvangen, terwijl bleek, dat de ambtenaar van het O. M. in deze niet op de hoogte was en meende mijn huis wél als apotheek te moeten aanmerken.

Het resultaat der discussie, die niet al te vriendelijk verliep, was, dat mij geen straffen werden opgelegd en dat ik na vele maanden mijn gewichten weer terugkreeg. Ook bij mij ging het om het feit, of de zich in allerlei zaken competent voelende veldwachters het recht hadden zonder meer mijn huis binnen te komen. Dit bleek dus niet het geval te zijn.

Hilversum 26 November 1921.

B. D. J. VAN DE LINDE.